

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ ΣΕΝΕΒΙΕΡ

«ΚΛΑΙΩ... ΓΙΑΤΙ Σ' ΑΓΑΠΩ!...»

Η Μπέρτα, ξαπλωμένη σε μία πολυθρόνα, στο μικρό σαλονάκι του έξοχικού σπιτιού της, ένοιωθε μία θανάσιμη πληγή να της βαραίνει την καρδιά. Ένα χρυσοδεμένο βιβλίο ήταν τοποθετημένο στα γόνατά της, το τελευταίο ρομάντσο του Πιέρ Μπενουά. Μά η νεαρή γυναίκα δεν είχε διάθεση να συνεχίσει την ανάγνωσι. Ξαναθυμόταν τις κυριώτερες περιόδους της παιδικής και νεανικής ζωής της, με τα βλέμματα καρφωμένα στην κίτρινη φυλλωσιά ενός δένδρου του πάρκου. Από το ανοιχτό παράθυρο έμπαιναν ή χλιαρές ακτίνες του ήλιου του Οκτωβρίου, μαζί με τ' άρώματα της υγρής γής...

Οί γάμοι της Μπέρτας είχαν γίνει πριν από δυο μονάχα μήνες. Ωστόσο, η νεαρή γυναίκα δεν θυμόταν να γνώρισε, στο διάστημα αυτό, μία έντονη συγκίνηση, μία από τις συγκινήσεις εκείνες που μένουν αλυσμένητες στον άνθρωπο... Τί πλήξης, Θεέ μου! τί πλήξης!...

Η Μπέρτα δεν ήταν ωραία. Δεν είχε κανονικά χαρακτηριστικά και άψογες αναλογίες στις γραμμές του σώματος. Είχε, όμως, κάτι που είχε προτιμότερο από την καλλονή: χάρι και τσαχπινιά. Τα γκριζα μάτια της πετούσαν πάντοτε σπίθες κι' ένα είρωνικό χαμόγελο ήταν πάντοτε ζωγραφισμένο στα χείλη της... Ήταν πλασμένη για τη χαρά της ζωής, για να είναι πάντοτε εύθυμη και χαρούμενη... Αλλά την ημέρα εκείνη, ένας πέπλος μελαγχολίας είχε απλωθεί στο πρόσωπό της.

Η Μπέρτα ένοιωθε ένα ανυπόφορο κενό στην καρδιά της, έπειδή δεν αγαπούσε τον άνδρα της... Μία ιστορία πολύ συνηθισμένη... Η κοινωνική θέσις του πατέρα της και η προίκα της της έδιναν το δικαίωμα, όταν ήταν δεκαπέντε χρονών, να φαντάζεται ότι θα μπορούσε να πάρη έναν άνδρα με τίτλο, ν' ανοίξη κοσμικό σαλόνι στο οποίο θα δεχότανε ύπουργούς και μεγάλους καλλιτέχνες... Τα πράγματα, όμως, ήρθαν έτσι ώστε να παντρευτή ένα παλληκάρι πολύ συμπαθητικό βέβαια, αλλά με κοινότατο όνομα, τον Ζώρζ Ντυτρέ. Και αυτή που ώνειροπολούσε να γίνη η βασίλισσα του Παρισιού, ήταν τώρα υποχρεωμένη να περνά όκτώ μήνες το χρόνο στην έπαρχία, κοντά στα άπεραντα χτήματα του άνδρός της... Κι' η αλήθεια είναι ότι ο Ζώρζ, ο οποίος την έλάτρευε, φρόντιζε να μη της λείψει τίποτα... Ήταν τρυφερός, πρόθυμος και περιποιητικός μαζί της... Μά η ζωή αυτή δεν ήταν εκείνη που έπιθυμούσε η Μπέρτα...

Εξ άλλου, είχε και άλλα παράπονα κατά του σύζυγού της: Ήταν τύπος ασήμαντος, χωρίς εξάρσεις και μεταπτώσεις, του έλειπε εκείνο το κάτι που έχει την δύναμη να κάνει ενδιαφέροντα και τον πιο άσχημο άντρα... Ω! η Μπέρτα θα ήταν πολύ ευτυχισμένη αν ο άντρας της είχε πολυτάραχο παρελθόν, θυελλώδεις έρωτας, ζωηρές περιπέτειες... Δεν συνέβαινε όμως τίποτα απ' όλα αυτά! Ο Ζώρζ ήταν ο πιο φρόνιμος νέος του κόσμου... Τί πλήξης, Θεέ μου! τί πλήξης!...

Σε μία στιγμή, ο ήλιος καθάρισε από τα σύννεφα που τον μισοσκέπαζαν ως τότε κι' έστειλε τις φλογερές ακτίνες στο πρόσωπο της νεαρής γυναίκας. Στην αρχή, η Μπέρτα μισόκλεισε τα μάτια της... Μά, σε λίγο, ο ήλιος άρχισε να την ένοχλη... Καί η Μπέρτα, αφού αναστέναξε βαριεστημένη, πήρε την ήρωική απόφασι να σηκωθεί και να τραβήξη τα παραπετάσματα του παραθυριού.

Κοντά στο παράθυρο ήταν τοποθετημένο ένα μικρό γραφείο, του οποίου τα κλειδιά κρατούσε συνήθως ο Ζώρζ. Την ημέρα εκείνη, ένα συρτάρι του γραφείου ήταν ανοιχτό... Η Μπέρτα έρριξε ένα βλέμμα αδιαφορίας —και άνακάλυψε ξεφανα, ανάμεσα σ' άλλα χαρτιά, ένα δέμα επιστολών προς τον σύζυγό της. Και έπειδή έπληττε, έπειδή κατάλαβε από τον χαρακτήρα ότι τα γράμματα εκείνα τα είχε γράψει μία γυναίκα και έπειδή βασίλευε βαθειά σιωπή στο σαλονάκι, η Μπέρτα έλυσε την μώβ κορδέλλα του μικρού δέματος, πήρε μία επιστολή στην τύχη και άρχισε

να την διαβάξη:

«Τί τρέλλα ήταν αυτή που έκανες, αγαπημένε μου φίλε; Έγώ σου ζήτησα δυο-τρία τριαντάφυλλα κι' έσύ μου έστειλες ένα μεγάλο μπουκέτο! Σε συγχωρώ, με τον όρο, όμως, να μην επαναληφθή αυτό στο μέλλον!

Σε φιλώ

ΛΟΥΪΖΑ ΝΤΑΡΚ»

Ένα δέμα επιστολών μοιάζει μ' ένα βιβλίο: πριν το διαβάση κανείς από την αρχή ως το τέλος, το ξεφυλλίζει με άχόρταγη περιέργεια. Η Μπέρτα, λοιπόν, πήρε σκανδαλισμένη μία άλλη επιστολή, γραμμένη σε μία κόλλα με χρυσο μινόγραμμα. Το γράμμα αυτό ήταν λιγόλογο, όπως και το πρώτο, με την διαφορά ότι έλεγε περισσότερα πράγματα... Και τελείωνε με την φράσι: «Είσαι υπέροχος! Σε αγαπάω!» Υπογραφή: «ΛΟΥΛΟΥ». Η Λουίζα ξεθαρρεύτηκε κι' έγινε Λουλού...

Η Μπέρτα κατάλαβε τότε ότι άξιζε ο κόπος να διαβάση όλα τα γράμματα από την αρχή. Η ανάγνωσις αυτή την άπασχόλησε αρκετή ώρα. Φαίνεται όμως ότι θα την ένδιέφερε εξαιρετικά, γιατί τα χέρια της τρέμανε κάθε φορά που άνοιγε και μία άλλη επιστολή. Σε μία στιγμή, μάλιστα, έκανε μία έλαφρή χειρονομία θυμού κι' έγινε κατακόκκινη... Ποιός ξέρει τί θα διάβασε!...

Ξαφνικά, η νεαρή γυναίκα άκουσε να την φωνάζουν απ' έξω. Ήταν ο άντρας της, ο οποίος είχε επιστρέψει στο σπίτι από το κυνήγι. Η Μπέρτα έκλεισε το συρτάρι κι' έτρεξε έξω να υποδεχθή τον Ζώρζ.

Ο σύζυγός της στεκόταν όρθιος, άκουμπησμένος στην πόρτα, με το τουφέκι κρεμασμένο από τον ώμο και κρατώντας το καπέλλο του στο χέρι. Ήταν εύθυμος και χαρούμενος. Είχε κάνει καλό κυνήγι εκείνη την ημέρα.

Η Μπέρτα τον κύτταζε άμίλητη. Ο Ζώρζ της φάνηκε τώρα πιο ωραίος, σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά... Και ενώ άκουγε την θερμή και παλλομένη φωνή του, είχε την έντύπωσι ότι άκουγε και μία άλλη φωνή, πιο γλυκειά, μία γυναικεία φωνή, να λέη: «Είσαι υπέροχος! Σε αγαπάω!»

—Μά γιατί δεν λές κι' έσύ κάτι; είπε τέλος ο Ζώρζ. Σε ρώτησα τρείς φορές αν θέλεις να φάμε άμέσως. Δεν μπορώ να σταθώ στα πόδια μου από την πείνα...

—Δεν έχω καμιά αντίρρησι να φάμε άμέσως! αποκρίθηκε η Μπέρτα, ταραγμένη.

—Πηγαίνω ν' αλλάξω μία στιγμή...

Και ο Ζώρζ ανέβηκε άπάνω. Η Μπέρτα έμεινε στον έξωστη, χαϊδεύοντας μηχανικά το κεφάλι του κυνηγετικού σκύλου. Που γυρνούσε ο νους της; Έμεινε στην στάσι αυτή μερικές ακόμα στιγμές και ύστερα ξαναγύρισε βιαστική στο σαλονάκι. Άνοιξε πάλι το συρτάρι του γραφείου, πήρε από μέσα ένα γράμμα —το τελευταίο γράμμα— και άρχισε να το διαβάξη:

«Αγαπημένε μου φίλε,

»Όλοι λένε ότι η μνηστή σου είναι πολύ ωραία... Ξέρω ότι την αγαπάς... Σου εύχομαι να ζήσης ευτυχισμένος μαζί της... Όσο για κεινην, δεν μπορώ να της εύχηθώ τίποτα. Έξ άλλου κατέκτησε μόνη της την μεγαλύτερη ευτυχία που μπορεί να όνειρευτή μία γυναίκα. Νά ξέρη, όμως, ότι κέρδισε την καρδιά ενός ιδανικού άνδρός; Ω! πόσο θα ήθελα να μπορούσα να της πώ: «Προσπάθησε να κρατήσης την ανέλπιστα ευτυχία που σου χάρισε ο Θεός!...» Μου φαίνεται όμως ότι λέω άνοησιες...

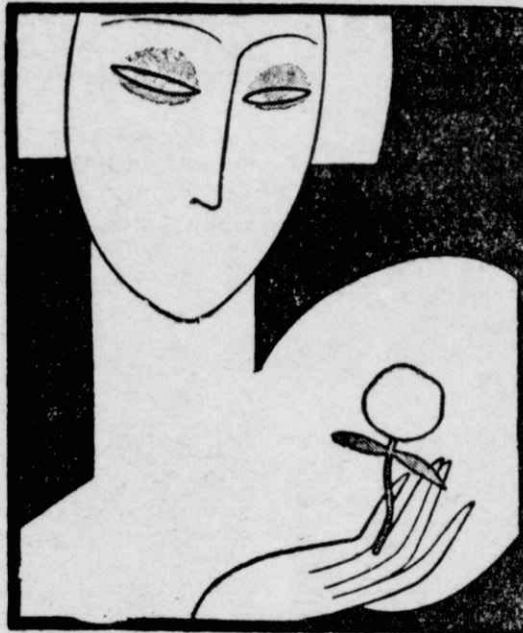
»Αντίο. Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ!

»ΛΟΥΪΖΑ»

Η Μπέρτα έδωσε και πάλι τα γράμματα με την μώβ κορδέλλα, τα ξανάβαλε στη θέσι τους, έκλεισε το γραφείο, πήγε και κάθησε σε μία πολυθρόνα κι' έπεσε σε σκέψεις... Έπρεπε να διαβάση την έρωτική επιστολή μιās άλλης γυναίκας προς τον σύζυγό της, για να της άποκαλυφθή η πραγματική προσωπικότης του Ζώρζ!

Η ώρα πέρασε και η νεαρή γυναίκα είχε άπορροφηθή τόσο από τους ρεμβασμούς της, ώστε δεν κατάλαβε τον άντρα της, ο οποίος είχε μπη σιγά-σιγά στο σαλονάκι.

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

Ο ΚΑΪΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 15)

Κι' άρχισε να κλαίη, κυριευμένη από ένα παράδοξο συναίσθημα.

Κι' αλήθεια, η Μαρία, έπειτα από λίγο έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι. Οι χωριανοί της όταν το έμαθαν, έμειναν μ' άνοιχτό το στόμα. Δεν τολμούσαν να πιστέψουν ότι ήταν δικό της. Σκεφτόντουσαν ότι κάποια άλλη θα το είχε φέρει στον κόσμο κι' ότι η Μαρία, από καλωσύνη, είχε αναλάβει τις ευθύνες του λάθους της. Μά εκείνη διαμαρτύροταν και δήλωνε:

— Είνε δικό μου το παιδί! Ναί, είμαι μητέρα! Μπορείτε να με πετάξετε στη θάλασσα για να μη λερώνω το χωριό σας. Μά κανείς δεν μπορεί ν' άμφισβητήσει ότι δεν είναι δικό μου το παιδί...

Άλλά οι ναυτικοί γελοΰσαν από την καρδιά τους με την καλωσύνη της άμορφης Μαρίας. Κι' έτσι περνούσε ο καιρός ως την ώρα που πέθανε η πλούσια μητέρα της Μαρίας και της άφησε όλη την περιουσία της. Τώρα η Μαρία ήταν μια σωστή άρχοντισσα. Θα μπορούσε να παντρευτεί όποιον άνδρα ήθελε ή ψυχή της, ακόμη κι' αυτόν τον άπιστο Μανάς.

Κι' αλήθεια, όταν το έμαθε ο Μανάς, έτρεξε στη Βρετάνη και προσπάθησε να συναντήσει την Μαρία.

— Τώρα, της είπε, είσαι πλούσια. Οι γονείς μου δεν θα φέρουν πειά καμιά αντίρρηση. Σ' αγαπώ πάντα και θέλω να σε παντρευτώ. Θέλω να δώσω τ' όνομά μου στο παιδί μας.

Μά η Μαρία τον κύτταξε μ' ένα βλέμμα σαν να είχε μπροστά της έναν άγνωστο.

— Μη χάνεις άδικα τὰ λόγια σου, του δήλωσε. Το καλύτερο που έχεις να κάνης είναι να φύγης.

— Και το παιδί; τόλμησε να ρωτήσει ο Μανάς. "Ελα, άφου είσαι μια λογική γυναίκα, πρέπει να μ' άκούσης. Σ' αγαπώ και θέλω να ζήσω κοντά σας.

Μά η Μαρία ήταν άμετάπειστη και τον έδιωξε, όπως διώχνει κανείς έναν άγνωστο που τον ένοχλει. "Ηθελε να ζήσει μόνη της, με το παιδί της. Αυτό πειά ήταν η ζωή της. Κ' οι ψαράδες της Βρετάνης την έβλεπαν να προσεύχεται στα πόδια του Έσταυρωμένου κάθε νύχτα που το πέλαγος φουρτούνιαζε κι' άγρίευε. "Η φτωγή κόρη ήθελε να κάνει τον έαυτό της να πιστέψη ότι είχε χαθή στη θάλασσα ο πατέρας του παιδιού της, ότι δεν ήταν ο Μανάς, ο Μανάς ο αγαπημένος της. "Ηθελε να πιστέψη ότι το παλληκάρι που είχε αγαπήσει εκείνο το μαγευτικό σεληνοφώτιστο βράδυ ήταν κάποιος άλλος άνθρωπος, άξιος της αγάπης της. "Η φτωγή κόρη ζούσε πειά μέσα σ' ένα όνειρο...

«ΚΛΑΙΩ... ΓΙΑΤΙ Σ' ΑΓΑΠΩ !...»

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

Ο Ζώρζ, έσκυψε πάνω από την Μπέρτα και της είπε γελώντας:

— Κυρία, το τραπέζι είναι έτοιμο!

Η Μπέρτα σήκωσε το κεφάλι της. Ο Ζώρζ είδε, κατάπληκτος, ότι τὰ μάτια της ήσαν δακρυσμένα... Ποτέ ως τότε δεν είχε άντικρύσει τέτοια έκφραση στα μάτια της γυναίκας του...

— Κλαίς; φώναξε.

— Όχι, όχι! ψιθύρισε η Μπέρτα.

Και σηκώθηκε όρθια. Αγκάλιασε τον άντρα της, ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του και συνέχισε, άναστενάζοντας:

— Ναί, η αλήθεια είναι ότι κλαίω... από την μεγάλη μου αγάπη για σένα!... Φίλησέ με, άντρούλη μου!...

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΛΕΓΕΤΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΡΕΤΕ !

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

— Εύκολότερο είναι να θρής άηδόνι με θραχνή φωνή, παρά κορίτσι που δεν φιλήθηκε πριν παντρευτεί.

— Τὰ τρυφερά χέρια μιας κοπέλλας μπορούν να λυγίσουν και σίδερα...

— Να φοβάσαι την κόρη εκείνη που λέει ότι δεν θέλει να παντρευτεί.

— Ο σοφός σκέφτεται με το μυαλό του. Ο ποιητής σκέφτεται με την καρδιά του. Η κόρη σκέφτεται με το μυαλό και την καρδιά του αγαπημένου της.

— Όταν θλέπης ένα κορίτσι να κλαίη, δεν πρέπει να γελάς.

— Η μεγαλύτερη ήδονή της κόρης είναι η σκέψις ότι, μια μέρα, θα γίνει σκλάβο.

— Η κόρη που δεν δοκίμασε μια μικρή έρωτική άπογοήτευση πριν από το γάμο της, δεν θα γίνει καλή σύζυγος.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ!..

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

τμός... Ο άτμός αυτός μεταβλήθηκε σιγά - σιγά σε μια θολή σκιά, σε μια σιλουέττα, ώσπου στο τέλος πήρε την μορφή ανθρώπου — την δική μου μορφή... Μά όταν την άντίκρυσσα καλά, πάγωσα όλόκληρος από φόβο... Ο άνθρωπος αυτός μου έμοιαζε καταπληκτικά, και όμως ήταν ένα άποκρουστικό τέρας! Ποτέ στη ζωή μου δεν είδα πιο συχαμερό, πιο άντιπαθητικό πρόσωπο! Και όμως το τέρας αυτό ήμουν έγώ — έγώ!...

Μονάχα την στιγμή εκείνη κατάλαβα τί έγκλημα είχα κάνει άπέναντι του Θεού και του έαυτού μου!... "Εδωσα σάρκα και οστά σ' έναν άνθρωπο που τον είχε ως τότε ο Δημιουργός θαμμένο στα βάθη της συνειδήσεώς μου, σ' ένα όν που δεν έπρεπε ποτέ να παρουσιαστεί στο φώς της ημέρας! "Εβγαλα μια κραυγή τρόμου και άπελπισίας — κι' έπεσα κάτω άναίσθητος...

...
»Όταν συνήρθα, είδα τον δεύτερο έαυτό μου, το φάντασμα μου, το πλάσμα που του έδωσα έγώ ζωή, να γελά σαρκαστικά, σκυμμένο από πάνω μου... "Ω! ποιά λόγια θα μπορέσουν να εκφράσουν την άλλοφροσύνη που δοκίμασα τότε, όταν κατάλαβα ότι δεν θα μπορούσα ποτέ ν' άπαλλαγώ από την παρουσία του δαίμονα αυτού;... Συγχρόνως, ένα άλλο πρόβλημα με βασάνιζε: "Ηταν δυνατόν να έχω τόσα χρόνια μέσα μου ένα τέτοιο τέρας, χωρίς να το ξέρω ούτε έγώ ο ίδιος;...

...
Ο καιρός περνάει...

Το φάντασμα μου με κυνηγάει παντού...

Δεν με άφήνει ούτε στιγμή σε ήσυχία.

Δεν μιλά... Γελά μονάχα... Και το γέλιο του μου παγώνει την ψυχή και το μυαλό...

Θέλω να το σκοτώσω... Μά δεν μπορώ... Καταλαβαίνω ότι μαζί μ' αυτόν θα σκοτώσω και τον ίδιο τον έαυτό μου...

Μά και το φάντασμα μου θέλει κι' εκείνο να με στραγγαλίση...

Ναί, διαβάζω την άπόφασί του στα μάτια του...

...
Θεέ μου! Θεέ μου! λυπήσου ένα δυστυχισμένο πλάσμα σου!...

Ο έαυτός μου θέλει να με σκοτώση!...

...
"Εδώ τελείωνε το χειρόγραφο του άγνωστου, που βρέθηκε μια μέρα νεκρός σ' ένα δωμάτιο, στο δεύτερο πάτωμα ενός σπιτιού...

"Αντιγράφω το ήμερολόγιό του και σās το παρουσιάζω χωρίς σχόλια.

"Αφήνω τον άναγνώστη ελεύθερο να βγάλη μόνος του το συμπέρασμα που θέλει...

"Όσο για μένα, όμολογώ ότι δεν τολμώ ακόμα να παραδεχθώ ότι είναι δυνατόν άνθρωπος να δολοφονηθή άπ' τον ίδιο τον έαυτό του!... ΕΝΤΓΑΡ. ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

Οι κακοποιοί γονάτισαν, τρέμοντας.

— Πρό όλίγου, έξηκολούθησε ο Κάρολος, είχατε την καλωσύνη να μου πητε τί όνειρα είδατε την περασμένη νύχτα... Τώρα θα σās πω κι' έγώ, με τη σειρά μου, τί όνειρο είδα τη νύχτα που μάς πέρασε... Σās είδα, λοιπόν, κρεμασμένους και τους τέσσερες άπ' το ψηλότερο δέντρο του δάσους αυτού!...

Τὰ λόγια αυτά ίσοδυναμούσαν με διαταγή...

"Ενώ ο βασιλεύς και οι ακόλουθοί του άπομακρύνονταν από το δάσος, μερικοί στρατιώτες έπιασαν τους τέσσερες ληστές και τους κρέμασαν άπ' ένα δέντρο...

Μόλις γύρισαν σ' άνάκτορα, ο Κάρολος μάζεψε όλους τους ευγενείς του στην μεγάλη αίθουσα του θρόνου και είπε παρουσία τους στον δόν Φαβρίκιο:

— Σε σένα, Φαβρίκιε, χρωστώ τη ζωή μου. Η σφυρίχτρα που σου χάρισα σήμερα μου προσέφερε μεγάλη έκδούλευσι... Πρέπει ν' άμειφθής για την καλή σου έμπνευσι. Σε όνομάζω, λοιπόν, δοΰκα της Σφυρίχτρας!...

...Έπέρασαν πολλές έκατοντάδες χρόνια από την ημέρα που συνέβη σ' ένα δάσος της παληάς Καστίλλης η ιστορία που σās άφηγηθήκαμε παραπάνω. Άλλά μέχρι σήμερα οι άπόγονοι του δόν Φαβρικίου φέρνουν με ύπερηφάνεια τον τίτλο του δουκός της Σφυρίχτρας.